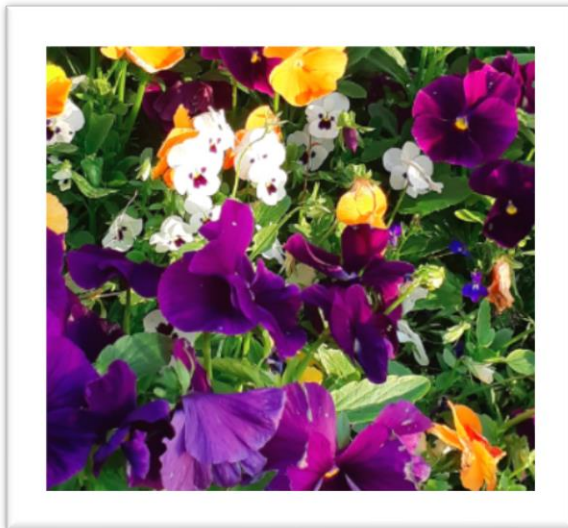

"אצלנו בקורונה"

יום שישי הגיע 😊

רוצים/ות לקחת חלק
בעיצוב שער העלון?

מזמינות אתכם!

עדכון לחברים עקב מגפת הקורונה 16/04/2020

עובדי חוץ שהוצאו לחל"ת ואשר זכאים לדמי אבטלה

1. נתנו הנחיה לעובדי החוץ, לרשום את חשבון הבנק של הקיבוץ בטופס הבקשה לדמי אבטלה.
2. עובדי החוץ שקיבלו דמי אבטלה או מקדמה על חשבון דמי אבטלה מתבקשים לעדכן את נועם – חשב השכר וכן להעביר כל מסמך שמתקבל בעניין זה מביטוח לאומי.
3. כן אני מעדכן שביטוח לאומי הודיע כי הוא מאריך את תקופת החל"ת עד סוף חודש אפריל, כך שאין צורך להירשם שוב בשירות התעסוקה ביטוח לאומי ודמי אבטלה. (מי שנרשם בשירות התעסוקה וביטוח לאומי, אינו צריך להודיע על הארכת החל"ת והיא מוארכת אוטומטית).

חברי קיבוץ שעובדים במערכת החינוך

בחודש מרץ חברות הקיבוץ שעובדות במערכת החינוך בקיבוץ, קיבלו שכר מלא על חשבון ימי החופשה ובחודש אפריל, הוקטנה המשרה וכך גם השכר בהתאם.

שכירים שעובדים בקיבוץ

עקב הנחיות משרד הבריאות, נאלצנו להוציא, לא מעט עובדים שכירים שלנו, לחופשה ללא תשלום. אנו מקווים לראות אותם חזרה איתנו מוקדם ככל שניתן. המנהלים הישירים שומרים עימם על קשר ואף ניהלנו עמם שיחת זום לפני חג הפסח.

השלמה לרשת בטחון

חברים רשאים לפנות בבקשה לרשת בטחון לחיים יוגב – משאבי אנוש בטלפון 0523320482, כדי לקבל טופס בקשה וכן הנחיות לגבי המסמכים הדרושים והקריטריונים בהתאם להחלטות מצר.

חברים מוזמנים לפנות אלי לכל שאלה או הבהרה ואני זמין בטלפון בכל ימות השבוע.

חיים יוגב – משאבי אנוש

מה נשמע בחר"ל?

נטע ברנדט בן-דוד כותבת אלינו מארה"ב

ברק, גיל ואני גרים בעיר קטנה צפונית לשיקגו בארצות הברית. גיל ואני פה שנתיים וחצי וברק הצטרף אלינו לפני 15 חודשים. בסיטואציה שנוצרה, בה אנחנו יוצרים לעצמנו שגרה חדשה בצל הקורונה, מצאנו דרכים לנצל לטובה את הזמן שנדרש מאתנו לשהות בבית. מנצלים את הזמן להיות ביחד, כמשפחה. מנסים מתכונים חדשים ויושבים לאכול ביחד לא רק ארוחת ערב, אלא גם צהרים, יוצאים להסתובבויות באוטו להכרת האזור והתאווורות, עושים פיקניק על הרצפה ליד המרפסת, כשהשמש בדיוק במקום הנכון לחמם אותנו, ומנסים להרבות (קצת יותר מהרגיל) בשיחות וידאו עם המשפחות.

ממש כשהתפשטות הקורונה רק החלה כאן בארצות הברית, ובארץ כבר התחילו להטיל הגבלות, עברנו לבית חדש, בשכונה חדשה ויותר משפחתית. אמנם נאלצנו להכיר את השכנים מהמרפסת ומהמדרכה המקבילה, את הסופרים בעיקר מהאינטרנט וממשלוחים ואת סביבת המגורים החדשה בעיקר מהחלון של האוטו. אך גם יש צד חיובי לשהות הממושכת בבית. אפשר לראות כאן בימים השמשיים והפחות קרים, ילדים רוכבים על אופניים, משחקים עם ההורים בכדור, אנשים יושבים במרפסות ליהנות מכוס קפה או ספר בשמש, אנשים רצים ועושים הליכות. השכונה שוקקת חיים, למרות ובמסגרת המגבלות הקיימות.

למזלנו, אנחנו לא נמצאים במוקד התפרצות. במדינת אילינוי (בה אנחנו חיים) מתגוררים קצת פחות מ-13 מיליון אנשים, כאשר שיקגו מדורגת כעיר השלישית בגודלה בארצות הברית. באילינוי ישנם כ-31,500 אנשים המאובחנים כחולים וכ-1,350 איש שנפטרו מהמחלה. כבר מתחילת התפשטות הקורונה בארצות הברית, הטיל מושל אילינוי סגר על המדינה. כאשר בתי הספר והאוניברסיטאות מנהלים

לימודים מרחוק, מקומות עבודה שאינם מוגדרים חיוניים סגורים, חנויות פנאי ומקומות בילוי סגורים, מסעדות מורשות להיות פתוחות רק לשם משלוחים ו-Take away ומקומות חיוניים כגון סופרים, בתי מרקחת וחנויות עשה זאת בעצמך פתוחים. עם זאת, יש אפשרות להסתובב בחוץ, בשאיפה לשמירה על מרחק והמנעות מהתקהלויות. במקומות מסוימים מחויבים בלבישת מסיכה.

ובתוך כל זה, פתאום אנחנו כבר באפריל, האביב מראה אותותיו ובחוץ השלג מתמעט, הטמפרטורות לאט לאט עולות והשמש נוכחת יותר ויותר. הדשא הופך מחום לירוק, העצים מתחילים להצמיח עלים, ציפורים וברווזים נשמעים ונראים מסביבנו והטבע מזכיר לנו שהחיים ממשיכים ומחדשים את עצמם.

נולדו אצלנו

אי שם בבאר שבע נולדה לה **בת**

לגב דוברת ובת זוגו שלי.

נכדה ל - דני ונאוה

אחיינית ל - גיא ורמה , איילת ורועי, טליה ומעוז

בת דוד ל- אלה, גוני, אביב ודריה

אנחנו טובים!

על חוש הריח הנפלא של הכלבים ועל רגעי חרדה שזה גרם לנו (סיפור אמיתי) / עמנואל גסטר

הגענו לשדה התעופה של יוסטון – טקסס. (לפני שנים רבות).
ליליה ואני עומדים ליד המסוע ומחכים למזוודות. אני מניח את התיק-צד שלי על הרצפה.

פתאום מגיע כלב יפה גדול וסימפטי שמסתובב ומרחרח סביבנו.
בסוף הוא מתיישב ליד התיק שלי, מבסוט כמי שסיים את תפקידו.
אני מתחיל ללטף אותו כאילו הוא כלבלב משפחתי...
ואז מופיע שוטר, גדול עם פרצוף מאיים שמסתכל אלינו בחשדנות כמי שמנסה לקבוע איזה סוג של מבריחי סמים אנחנו... אך לפי השינוי בהבעת פניו היה נראה לנו שנרגע והחליט שאנו סוג של אנשים תמימים ונורמטיביים.
אבל כאשר כלב מאומן (ואת זה לא ידענו אז) מתיישב ליד איזה דבר או מקום, זה סימן שהוא הריח משהו חשוד ומסמן לבעליו.
השוטר אומר לי שהוא חייב לפתוח ולבדוק את התיק שלי.
הוא מצא בשקית שני חצי סנדוויצ'ים מגבינה וסלאמי שלא הספקנו לסיים.
הצעתי אותם עבור הכלב אך הוא סירב (לשמחתנו כי היינו רעבים) והסביר באנגלית (שאז בקושי הבנתי) שהכלב שלו רק אוכל כשר....

נ.ב. אם היינו טסים עוד פעם, לאחר הקורונה, היינו נזהרים מלפגוש שוב את אותו כלב ואת אותו שוטר...

ביום שהאדמה רעדה – זהירות – דווקא אופטימי!

גיל חובב

תתארו לכם רגע שכזה, שהכל נופל, מתמוטט. עסק שבניתו במו ידיך נעצר, אבל ממש נעצר. דממה.

הטלפון שבממתינה קבוע – לא מצלצל.

המיילים שנאבקות עם צוות עובדים לענות איכותי ומהיר – ריק מפניות.

הלקוחות שזקוקים לך למידע, לימוד, הנחיה, הכוונת קליינטים – הכל קופא.

העובדים שלך, שמחזיקים איתך יחד את העסק – הוצאו לחל"ת, שקט במשרד.

אתה לבד, עם התחייבויות לתשלומים, עם קירות המשרד, עם לקוחות שהקפיאו ואין לך מושג אם ומתי יחזרו.

ובעיקר - אין לך מושג!

מתי חוזרים, אם בכלל...מי יהיו הלקוחות, איך ייראה שוק התיירות ביום שאחרי, בשבוע, בחודש, בשנה שאחרי... איך תתמודד כלכלית בעוד חודש? חודשיים. כמה חודשים?

קבלו הצצה אינטימית לעולם שלי – גיל חובב תיירות בע"מ .

התחדשתי בתואר חדש – שכיר בעל שליטה – זה אומר בתכלס שאני שכיר אצלי בחברה, משלם (יותר מהעובדים כי ככה המדינה החליטה) ביטוח לאומי ומיסים לרוב – אבל בזמן המשבר – מקבל גורנישט... , אבל ממש 0.0. אגב – העובדים שלי מקבלים הכנסה מהמדינה – הם שכירים ומגיע להם, שילמו ביטוח לאומי (שאני השתתפתי בתשלום שלו).

אבל די לבכי, כי זה לא מעניין, ואנשים לא אוהבים לשמוע על בכי וקטורים... את זה נשאר לימים אחרים.

עכשיו תתארו לכם עולם אחר:

אתה בעל עסק, עובד לא רע בכלל, מייצר הכנסות, יש עובדים, יש לקוחות, המיתוג שלך גבוהה ואתה נחשב אושיית תיירות רצינית בתחום, מכהן בתפקידי מפתח בפורמים שונים, העסק כבר קיים שנים רבות ואתה מרגיש שצריך קפיצה לעולם חדש, אחר, לעשות מהלך נוסף לשדרוג העסק... להתקדם קדימה.

קיבלת מתנה – עם כתר מרשים לראשה. העולם עצר – לא אתה ולא המתחרים שלך יוצאים מהבית. שוק התיירות עומד סטטי, ומאפשר לך לעשות חושבים, להיות יצירתי, מחודד יותר, דרוך ומדוייק. ברמה העיסקית – קיבלת מתנה! – הכל עומד איתך, אין תחרות... עכשיו תתקדם!

וברמה האישית – אתה יותר בבית, ישן טוב, אוכל טוב (מדוי), נמצא יותר זמן איכות עם עצמך, עם האהובה, המשפחה, קורא ספר... יש לך זמן לתת לגוף שלך מנוחה. אין פקקים, אין מרוץ, אין מתחרים, אין אתרים שמתקשרים גם בשבת כי נזכרו לשאול שאלה... שקט.

היזם שבי נכנס לפעולה, הקוצים בתחת מחדדים לי שצריך לחשוב על הצעד הבא, חיים בחוסר וודאות עושים אותי חד ומאותגר... ולעשות מהלך מחשבתי כששקט מסביב – זה רגע נדיר, בטח לבעלי בעיות קשב וריכוז שרגילים וצריכים רעש מסביב!

אני בטוח שהעסק שלי ייראה קצת שונה ביום שאחרי, וייקח זמן לשוק התיירות (שיתאושש אחרון ממש... ועוד לא דיברנו על שוק התיירות הנכנסת לארץ – שם הצפי הוא לפחות שנה וחצי שנתיים מהיום שאחרי).

מחבק את הקולגות, את בעלי משרדי הנסיעות והמפיקים – חברים של שנים, שאובדי עצות ומול משבר עמוק ולא יציב. תומך ברמה החברית בכולם, וחושב איך להפוך את הקורונה למשהו הכי טוב ומדוייק שקרה לי.

אני עוד אפתיע, ואולי אפילו אספר לכם כאן בהזדמנות מה קרה... במבט לאחור... מתרגש לקראת הצעד הבא, הלא ידוע עדיין.

לוקח אוויר, ומנסה לראות איך נתקיים בחודשים הקרובים כלכלית, לא פשוט...

אבל מי שיזם בנשמתו, מעז ליפול ולקום, ולא מוותר... יישאר במשחק. אני בוחר בחיים, בבריאות, באופטימיות. מקווה שאכניס לחיי כמה מתובנות איכות החיים של היום- ביום שאחרי...

ומילה קטנה... אליכם.

אני מודה כל יום על הבחירה לחיות כאן. ברמה האישית – וכחלק ממי שעוזר מאחורי הקלעים לתרבות... אני מגלה עוד ועוד את הקהילה שאני חי בה. ויש כאן אנשים נפלאים.

מברך על החיים על הקרקע, בסביבה ירוקה שכזו (וגם קצת על הקרבה לבקת עם קניות זמינות 24/7) שמאפשרים לי לצאת לנשום ירוק, לראות את הפריחה וההתחדשות האביבית של הטבע, ומאפשר למשפחתי לשמור על השפיות. אז הזדמנות לומר גם לכם – תודה.

צרכי פינאן!

היום בשעה 21:00, נשחק בינגו ב ZOOM קיבוצי!

נראה אם תזהו את שמות החברים והמושגים 😊

הביאו אתכם את לוח המשחק שקיבלתם, כלי כתיבה

והרבה מצברוח טוב!

<https://us02web.zoom.us/j/81415994771> קישור לערב:

ועדת תרבות

תמונות מהשטח

**בני ובנות הנעורים
בחלוקת אבוקדו
לקיבוץ!**

תודה רבה!

ציורים בגירים בשכונת הבנייה הקלה!

מקסים!

מימין- משפחת קונלין

משמאל- טל חלן

חוויות הקורונה מהעיר הגדולה(תל אביב לא בואנוס איירס)/ גברי ברא"ס

ריקוד המדרכות והטינדר

אומנם, עבר המון זמן מאז שבחג השבועות איציק פרסברג ניגן באקורדיון ואנחנו נאלצנו לבצע רונדו עם כתר על הראש בהנחייתה התזזיתית של נעמי נגל. אבל עכשיו, בתל אביב הכל חוזר אלי במסגרת "רונדו קורונה" שהולך כך: אני הולך במדרכה מולי אדם נוסף. **אסור שנפגש**. אני פונה שמאלה שני צעדים, סיקול, סיקול, צעד תימני וקפיצה ימינה. מי שבא מולי עושה אותו דבר לכיוון השני. והנה אנו חולפים אחד מול השני.

הרונדו פוגש אותנו גם בחדר מדרגות. אלא שאז הוא כולל חצי סיבוב והיצמדות לקיר בידיים פשוטות. כדאי כמובן למהר ולתפוס את הצד של הקיר כי ההיצמדות כואבת הרבה יותר וגובלת בהטרדה מינית (כלפי במעקה כמובן).

רונדו טינדר: (אתר היכרויות)

ז'אנר מהסוג הזה קורה במקרה ושני הצדדים נעים לאותו כיוון ואז נתקלים אחד בשני. מכיוון שזו תל אביב לא משנה באמת במי נתקלים. באותו מגדר, מגדר שונה, ללא מגדר, גמל שלומו או קוף מקוק כל עוד שזה לא עטלף או דוב נמלים כל מי שבא ברוך הבא. היתקלות כזו בנוסף לכפפות ומסיכה זה תת ז'אנר שלא ארחיב עליו בעלון זה.

עונת הציד

בימים קדומים הגבר היה יוצא לצוד בעוד האישה הייתה מטפלת בילדים ומלקטת גרגרי יער ושורשים. בערבות הימים לשמחתנו, המצב השתנה ואף במקרים רבים התהפך. היום, בזכות הקורונה חזרנו לימים הקדומים שבהם כל יציאה לקניות כמוה כיציאה לציד מזון. כך נעים גברי העיר מתא שטח (חנות מכולת או רשת מזון) לתא שטח בניסיון לאתר מזון בג'ונגל העירוני. בתא שטח אחד יש שמן, אבל אין עגבניות. בתא שטח אחר השגנו עגבניות אבל אין נייר טואלט וכך הלאה. הקושי הגדול הוא ציד ביצים. ציד זה דורש הבחנה מהירה, כושר גופני, לקיחת החלטות בזק, תושיה וחזרה למיומנויות שהתנסו בהן בצבא.

סיפור אמיתי לגמרי: בעודי יוצא לתור אחר מזון זיהיתי משאית ביצים פונה מאלנבי לכיוון השוק. לא היה כתוב על המשאית "ביצים", אבל שלוש ניידות מלפניה שלוש מאחוריה ומזל"ט חמוש שנע מעליה הסגירו את מה שיש בתוכה.

מיד פניתי ועקבתי אחריה ברחוב המקביל, עד שנעצרה ופרקה באחת מחנויות מכולת שבפאתי השוק. אמרתי לעצמי: בשלוש מסתערים! התחלתי לספור, אחת... והסתערתי. השלל, מגש ביצים של שלושים ביצים לארג', שמשמשות אותנו עד עצם היום הזה באושר ועושר.

בעודי חוזר עם השלל נזכרתי שבילדותינו היינו עוזרים לאיצ'ה לבדוק איזה מהביצים מופרות ואיזה ראויות למאכל. מכאן, שברבות הימים הבנתי שאם יש עובר בתוך הביצים, אז כנראה שבתוך להקת המטילות הסתנן גם תרנגול. מה שאני לא מבין עד היום, מה הייתה הבעיה לזהות אותו בתוך הלהקה. זאת הייתה אמורה להיות "התרנגולת" עם המבט המזוגג והמאושר ביותר.

דבר נוסף שקשה להשגה הוא נייר טואלט. אם כי, זה הטריד אותי פחות. כשהיינו ילדים היינו ניגשים למחסן הכל-בו שבו עבד מי שכונה על ידנו 'סבא נואי'. כל פעם ששאלנו אם יש משהו שהיינו צריכים הוא תמיד היה אומר "נואי". (אף פעם לא הבנתי אם הוא אומר נו-אי כלומר: יש. או נואי כלומר: אין.) כשהיה מחסור בנייר טואלט היו גוזרים את העיתון שכותרתו: "לציונות, לסוציאליזם ולאחווה עמים" לרצועות, ומנגבים בהם. כך, לא רק שהיינו קומוניסטים גם שמש העמים (כינוי לסטאלין) זרחה לנו מהתחת. היום, ישראל היום יכול להחליף את "על המשמר" במשימה.

שעות הפנאי בזמן הקורונה

אני בחל"ת. דבר שנותן לי המון זמן פנוי. אז מה עושים בזמן הפנוי?
הגג: יוכבד למדה אותנו בשיעורי התנ"ך שהגג היה מלך עמלקי. **זכור אשר עשה לך עמלק.** היה רועם קולה. ואנחנו היינו מתכווצים לנוכח הזיכרון הרועם גם הוא. אבל לנו הגג הוא משהו אחר לגמרי. אנחנו גרים בקומה השלישית. בקומה החמישית יש כניסה לגג שברגעי תוגה, ערפל, והתקפי זעם בלתי שלטים מהווה סוג של תרפיה רגע לפני שכל בני הבית חונקים אחד את השני. על הגג, שקט, אוויר נקי, שמש ותצפית על העיר הריקה. על הגג מתאספים גם דיירים נוספים שנפלטו גם הם מדירותיהם הצפופות ועלו לגג לשתות ולעשן, (גם סיגריות). הגג חשוב בעיקר בלילות שאז יש לנו תצפית על עץ התות הגדול שעומד מול הבניין שבו אני גרים. זאת עונת התות. העץ מלא בתותים שחורים ומתוקים. דבר שמושך אליו מאות אלפי עטלפי פירות שחגים מעל העץ ובתוכו. בחניון תת קרקעי בדיזינגוף סנטר, שיצא משימוש, התמקמו מאות אלפי עטלפים – אמיתי לגמרי! כך, נמצאים בחניון עטלפים למעלה וחולדות למטה. ההבדל בין חולדה לעטלף זה שלחולדה אין כנפיים ובסוג המחלות שכל אחד מהן מפיץ.

הנזק החמור שהעטלפים עושים לי כרגע הוא ביחס לאוטו המשפחתי שלנו. אתי ויובל מהמוסך יודעים שהוא כמוני שייך לקבוצת סיכון. את מה שהעטלף אוכל מהתות הוא דואג להוציא על האוטו שלנו. לצערי ולצערו של האוטו (שאומנם הוא לא חכם גדול וקצת סניליו) אבל גם הוא מבין שבימים כאלה לחטוף מה שיוצא מתחת של עטלף זה לא משהו. מזל שאין דוב נמלים בסביבה (דוב נמלים יש בעיקר בנמלים כמו אשדוד וחיפה).

דרך אגב: קל לזהות עטלף תל אביב. הוא לבוש טריקו שעליו כתובת תמוה כמו: אם אין עכבישים נאכל גזר. יש לו קעקוע של קבוצת כוכבים עלומה על הכנף, ויש לו זקן שמשווה לו מראה תקיף אך לא תוקפני. העטלף משמיע קולות לצורך המנעות ממכשולים אבל מכיוון שהוא עובר בענן שנפלט "מהסיגריות" של יושבי הגגות הוא נתקל במכשולים בכוונה ומצחיק. הוא גם מתחבר לצד השני שלו ובוועל עטלפים מאותו מגדר על בסיס קבוע.

קריאת ספרים

סוף סוף יש לי זמן לקרוא ספרים. תכונה שאני חייב דווקא לחנן רטמן ושמוליק שצ'ופק. בחברת הילדים היינו הולכים אחרי מה שקראנו לו לימודים, לשחק כדורגל. הייתי שחקן גרוע בצורה מחפירה. חנן ושמוליק היו בוחרים קבוצות, ובסוף הם היו רבים מי לא ייקח אותי. (אף אחד לא רוצה במערך הקישור או ההגנה שלו עציץ). בינתיים עד שהיו רבים אני הייתי קורא. כך עד עצם היום הזה. הגול היחידי שהבקעתי היה כשעופר שהיה איתי בקבוצה בעט כדור, פגע לי בראש וחדר לשער. שלנו. (גול עצמי, אבל גול). הסיבה שהכדור חדר בכל זאת לשער הייתה ששמוליק שהיה שוער, קיבל באותו יום את זריקת הפניצילין שלו והתקשה לזנק.

זהו להפעם. אני רוצה לאחל לכם מהעיר הגדולה: שמרו על עצמכם. מתגעגע למשפחתי הגרעינית, המורחבת, והמורחבת מאוד אם כוללים את אריאל גבאי. כמו כן, לאותם החברים והחברות תרתי משמע, שאני פוגש בשבילים, בבריכה, בכל-בו ובמוסך. אז בואו נצלול עמוק הגל יעבור מעלינו ואז נתרום וניפגש. אמנ!

★ בפעם הבאה : למה לא להסתובב עם תחתונים בבית כשהבת שלך מדברת בזום עם החברות שלה.

ראיון עם סוסימה (מטפלת של תלמה) על שלומה של משפחתה בסרילנקה

ערכה את הראיון : שלומית גלזר

יש לי שני אחים שגרים בסרילנקה בכפר שנקרא גול בצפון המדינה. אני נמצאת בקשר רק עם אחי הגדול שמספר לי שבימים אלו הוא מסוגר בביתו ויוצא לקניות פעם בשבוע. אנחנו מדברים כל יום בטלפון, הוא מספר לי כמה חולים וכמה מתים יש. בסרילנקה אין הרבה קורונה, מרבית מהמקרים הם בעיר הבירה קולומבו. כולם בבידוד, חוץ מסופר ובית חולים אף אחד לא עובד. הממשלה עוזרת לאנשים בכסף, אוכל ועוד. למשל, נותנת זרעים של ירקות כדי לגדל לבד מחשש שלא יהיה מספיק אוכל בעתיד.

תושבי סרילנקה מתפללים כל יום לסיום הקורונה. היום, לא ניתן להגיע למקדשים ולכן מתפללים בבית.

יש שמועה שבעוד שבועיים יהיה אפשרי לפתוח בתי ספר בסרילנקה. למרות שאין לי ילדים אני מאוד מתגעגעת לסרילנקה.

כיום, טוב לי לעבוד ולגור במצר. עוד לא החלטתי מה אעשה בעתיד כאשר אסיים את עבודתי פה.

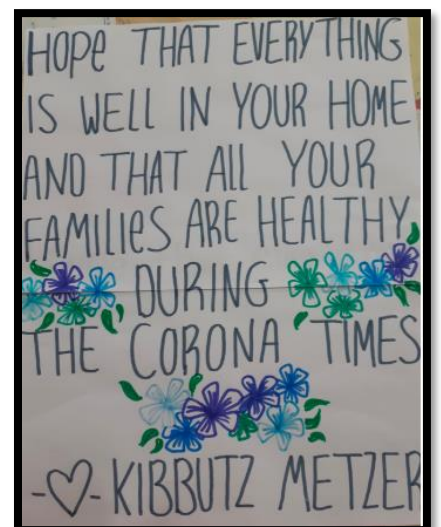
מאחלת לכולנו שהקורונה תעבור מהר. הרבה

שמחה ובריאות.

**נילי שחר ונכדתה
איתי הכינו שי מתוק
וברכה לעובדות
הזרות במצר.**

**כל הכבוד, מחמם
את הלב!**

תמונות מהשטח

איתי, סתיו ומיתר שחר הכינו
שי מתוק וברכה, הוקרת
תודה לעובדי התברואה
במועצה.

כל הכבוד, יוזמה מרגשת!

נראו כפפות
מסתובבות ברחבי
הקיבוץ...

מקומם בפח
האשפה ☺

במסגרת ה 100 מטר,
סילביה חפץ עיטרה את קיר
המקלט.

יצירתיות!

אני צלם וידאו/ ירון שרון

אני צלם וידאו, גדלתי על הברכיים של הפריים טיים הטלוויזיוני באולפני הרצליה ומשם התגלגלתי לניידות שידורי הספורט הלא חיוניות בתקופה זו ולקבוצת ידיעות אחרונות (ynet, ידיעות וכו) החיוניים מאוד. בצד הלא חיוני של חיי (ניידות ספורט) אני מצלם כדורגל ישראלי (ערוץ הספורט וספורט 1). מ-2012 אני עובד עם פיבא (ארגון הכדורסל הבינלאומי) נוסע פעם בשנה לתקופה של שבועיים לצלם אליפיות בעולם (השנה לא יקרה). עם OBS (תחת אלכס גלעדי) צילמתי כדורסל בשתי אולימפיאדות (לונדון וריו) (גם זה לא יקרה השנה). ובנוסף עובד אצל ג'יבריל רג'וב והתאחדות לכדורגל הפלסטינית (כולל המשחק האגדי ברמאלה – פלסטין נגד ערב הסעודית).

כל היופי הזה לא קיים היום – גורנישט. עולם הספורט יושב בחל"ת. אז אני כאן כדי להתייחס לצד החיוני דווקא – אתר החדשות YNET שאליו אני משתייך.

אני מחבב את הכאוס הזה. כמו שבתון ארוך. אני קם בבוקר ומנסה להבין איזה יום היום, איזו שנה ולאן אני צריך לנסוע, מנופף לאשתי ולילדים את תעודת העיתונאי בפנים ונפרד בדמעות של שמחה. אבא הלך לעבודה והוא ישוב בלי מתנה – החנויות סגורות

מתפנק על אוטו במקום קטנוע כי אין פקקים, לפעמים שוכח 'הנד ברייקס', לא מדליק אורות, חוגר חגורה בשביל להרוג את הצפצוף, מגיע ליעד, חונה באדום לבן, שם מסיכה לא היגיינית שמחוברת לי לאוזניים כבר חודש, מסתבך עם הכפפות שעתיים, מוציא מצלמה, מיקרופון, חצובה וקדימה. בימים ללא קורנה אני בדרך כלל מגיע עם כתב, מפיק, יח"צ, דוברות. בימים אלה – זה רק אני, המצולם וכל מיני וירוסים שלא תופסים מקום ולא מביעים דעה – זה תענוג.

בניגוד למה שהציבור חושב, זו תקופה תקשורתית מאוד רגועה. זה לא הטראומה של צוק איתן, לא האינטנסיביות של פיניו גוש קטיף, לא החשיבות של המחאה ברוטשילד ב-2011 ולא הריבוי סקופים של תקופת בחירות. בעצם – אין כמעט מה לחדש. הקורונה נמרחת כמו הסיקור היומיומי של אריק שרון ומכונת ההנשמה. אין ספורט, אין תרבות, אין טיסות, אין חדשות – חוץ מכלכלה ובריאות (וזו בעיקר נתונים)..

בימים רגילים כונן חדשות קופץ הרבה יותר: הפגנות, שוד, רצח, שריפות, נפילות של טילים, בת משפט, מסיבות עיתונאים, מכות המוניות, פיגועים, תג מחיר, הלוויות, עולם תחתון וגולת הכותרת – תאונות דרכים.

בימים אלה החדשות נשענות על ההצלחה של מערכת הבריאות אל מול הנסיגה הכלכלית....

החודש, צילמתי המון כתבות מגזיניות. בניגוד לתקופות אחרות, היום מגיעים למצולם הביתה. הייתי אצל מספר זמרים ואמנים (הייתי אצל שלמה גרוניך בבית. רק אני, הוא, פסנתר ומצלמה. צילמתי אותו שר את נואיבה. הופעה פרטית). אני מבקר בבתים של שפים – לארוחה פרטית – מצולמת. כל מיני אימוני כושר ביתיים. בנוסף יש הרבה כתבות שמכוונות לעיסוקים בבית – עיצוב, אומנות וכל מיני שריטות אחרות... וכמובן כתבות בריאות וכלכלה.

אין מקום מוגדר שאנחנו לא יכולים להיכנס אליו עם תעודת עיתונאי. כשיש אישור בין המערכות אני גם יכול להיכנס לכור בדימונה. אתמול ביקרתי לראשונה במחלקת טיפול נמרץ קורונה בשיבא "תל השומר". אני לא מחויב לצלם כתבה כזו אבל הסקרנות הרגה אותי. חייב לציין ששמרו עלינו טוב והקפידו איתנו מאוד. השעתיים שהעברתי שם במחלקה הפכו והרגיעו את המחשבות שתוקפות את כולנו בעקבות התמונות מאיטליה ומספרד. בשיבא זה נראה אחרת לגמרי – וזו לא הצגה תקשורתית.

העסק נראה בשליטה. לא חסר כלום, הלחץ לא מורגש, הדרגות הבכירות מטפחות שפיות ורוגע. וזה מעודד מאוד. אישית לא נדבקתי שם – אבל היד עוד נטויה...

כתבי החדשות משתדלים להיות נוכחים. הם מוכרחים להרגיש את השטח ופחות להסתמך על שמועות, עדי ראייה, הודעות של דוברות ו'פייק ניז'.

במקרה של נגיף כאשר האקשן מתחולל בתוך בתי חולים – מספיק שכתב אחד יהיה נוכח וחבריו יכולים לשדר, לכתוב או להגיש מהבית. אבל, כל הכתבים ממשיכים לחפש ולייצר לעצמם ולמערכות שבהן הם עובדים כתבות. הרוב מתחבר לכתבות צבע.

אתייחס באופן כללי למצב. אני חושש ממשבר כלכלי שהמדינה לא תוכל לצאת ממנו. זה תלוי בגישה של המשק להתמודדות עם המחלה הזו שתישאר איתנו עד החורף הבא כולל. אם המשק לא יחזור לתפקד מלא בקרוב אז אנחנו נחיה על הקצה. לעומת זאת – אם המשק יחזור לעבוד בלי פיקוח בריאותי והמגיפה (היא לא תיעלם בקרוב) תתפשט - עוד הסגר, עוד אבטלה – זה יכול לשבור אותנו לגמרי

בריאותית – אני חושב שהכל בשליטה, גם הסיבוב הבא שצפוי בחורף – נמצא בשליטה ואחרי זה כבר יגיעו חיסונים.... ונחזור להתעסק עם האיראנים, המשפט של ביבי והפוני של נינט...

אולימפיאדה- ריו, 2016

אצטדיון יאסר עראפת בדורה

שיבא תל השומר

ליגה אירופית: הפועל באר שבע נגד אינטר מילאנו